

CAPITOLUL 1

Lucy se uită într-un dulap

Au fost odată patru copii pe care-i chema Peter, Susan, Edmund și Lucy. Povestea asta e despre ceva ce li s-a întâmplat după ce-au plecat din Londra, din cauza raidurilor aeriene din timpul războiului. Cei patru au fost trimiși la casa unui bătrân Profesor care trăia în inima țării, la șaisprezece kilometri de cea mai apropiată gară și la trei kilometri și ceva de cel mai apropiat oficiu poștal. Profesorul nu avea soție și-și ducea zilele într-o casă foarte mare, cu o menajeră pe nume doamna Macready și trei servitoare. (Le chema Ivy, Margaret și Betty, dar ele nu joacă un rol foarte mare în poveste.) Profesorul era un bărbat foarte bătrân, cu păr alb și neîngrijit, care nu-i creștea doar pe cap, ci și pe cea mai mare parte a feței, iar copiii l-au îndrăgit imediat; însă în prima seară, când a ieșit să-i întâmpine în fața ușii de la intrare, arăta atât de ciudat, încât a speriat-o un pic pe Lucy (cea mai mică dintre copii), în timp ce lui Edmund (următorul ca vârstă) i-a venit să râdă și-a fost nevoit să se prefacă îndelung că-și suflă nasul ca să nu se dea de gol.

De îndată ce i-au spus noapte bună Profesorului și au urcat către camerele lor, în prima seară, băieții s-au dus în odaia fetelor și s-au așternut la vorbă.

— Mare noroc avem, ascultați-mă pe mine, spuse Peter. O să fie grozav. Moșneguțul o să ne lase să facem tot ce-o să ne treacă prin cap.

— Cred că-i un scump, zise Susan.

— Aoleu, mai terminați odată! spuse Edmund, care, ca întotdeauna când era obosit, dar se prefăcea că nu e, se enerva din te miri ce. Nu mai vorbiți așa.

— Așa, cum? întrebă Susan. Și oricum, la ora asta trebuia să fii în pat.

— Vă chinuiți să vorbiți ca mama, zise Edmund. Și, mă rog, cine ești tu să-mi spui când să mă duc la culcare? Du-te *tu* la culcare.

— N-ar fi mai bine să ne ducem toți la culcare? întrebă Lucy. Precis o să se lase cu scandal dac-o să fim auziți atând de vorbă aici.

— Nu, n-o să se lase, zise Peter. Fiți atenți la ce vă spun, în casa asta n-o să-i pese nimănui ce facem. Și oricum, n-o să ne-audă. Îți ia zece minute să ajungi de aici în sufragerie, plus o mulțime de scări și coridoare.

— Ce-i zgomotul ăsta? întrebă deodată Lucy.

Era o casă mult mai mare decât altele în care intrase până atunci, iar gândul la toate acele coridoare lungi și rânduri de uși care se deschideau spre camere goale începea s-o facă să nu se prea simtă în largul ei.

— E doar o pasăre, prostuț, spuse Edmund.

— E-o bufniță, zise Peter. Casa asta o să fie un loc nemaipomenit pentru păsări. Așa, acum mă duc să mă culc. Ce-ar fi ca de mâine să ne-apucăm de explorat? Într-un loc ca ăsta, cred că poți să găsești orice. Ați văzut munții pe drum încoace? Dar pădurile? S-ar putea să fie vulturi. S-ar putea să fie cerbi. În mod sigur o să fie șoimi.

— Burauci! spuse Lucy.

— Vulpi! zise Edmund.

— Iepuri! rosti Susan.

Dar în dimineața următoare ploua mocănește și atât de dea, încât dacă te uitai pe fereastră, nu vedeai nici munții, nici pădurile, ba nici măcar pârâul din grădină.

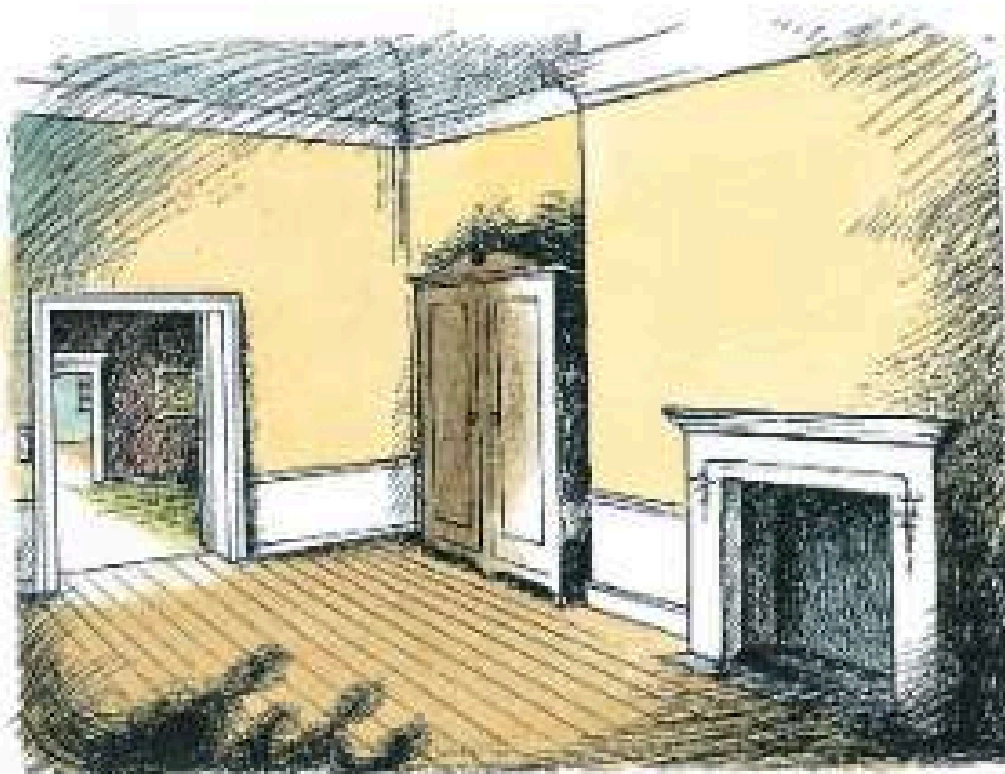
— *Normal* că plouă! exclamă Edmund.

Tocmai își terminaseră micul dejun cu Profesorul și urcaseră în camera pe care le-o pregătise acesta – o încăpere lungă și joasă, cu două ferestre care dădeau într-o direcție și cu alte două în altă direcție.

— Mai lasă mârâielile, Ed, spuse Susan. Pun pariu că peste-o oră se face timp frumoasă. Și să știi că n-o ducem rău. Avem un radio și-o mulțime de cărți.

— Nu și pentru mine, zise Peter. Eu o să m-apuc să explorez casa.

Toți ceilalți fură de acord că asta trebuia făcut și așa începură aventurile. Era una dintre acele case prin care nu ajungi niciodată să te plimbi până la capăt și era plină de cotloane nebănuite. Primele câteva uși pe care le încercară dădeau spre camere de oaspeți, așa cum se așteptaseră cu toții; însă nu după mult timp ajunseră într-o încăpere foarte lungă, plină de tablouri, iar acolo găsiră o armură completă; pe urmă nimeriră într-o cameră cu perdele verzi și cu o harpă într-un colț; urmară cinci trepte de urcat și alte trei de coborât, apoi un fel de holișor la etaj și o ușă care dădea spre un balcon, apoi o serie întreagă de încăperi care dădeau una în alta și aveau pereții acoperiți de cărți – majoritatea foarte vechi, iar câteva chiar mai mari decât Biblia de la biserică. Imediat după aceea, copiii dădură cu ochii de o cameră în care nu se găsea nimic, în afara unui dulap

masiv – genul de dulap cu oglindă pe ușa. În rest, camera era goală cu desăvârșire, dacă nu puneai la socoteală albăstreaua ofilită de pe pervaz.

— Aici nu-i nimic! spuse Peter și părăsiră cu toții camera – nu și Lucy însă.

Fata rămase în urmă fiindcă își zise că merita să încerce ușa dulapului, chiar dacă era aproape sigură că e încuiată. Spre mirarea ei, ușa se deschise destul de ușor și din spatele ei căzură două biluțe de naftalină.

Când se uită înăuntru, Lucy văzu câteva haine – mai ales din cele lungi, de blană – puse pe umerase. Nimic nu-i plăcea mai mult lui Lucy decât să miroasă și să pipăie blana. Intră imediat în dulap, se vâri printre haine și-și frecă fața de ele, cu ușa deschisă, firește, fiindcă știa c-ar fi fost o prostie să se închidă într-un dulap. După câteva clipe mai făcu un pas-doi și descoperi că exista încă un rând de haine în spatele primului. Era aproape beznă

înăuntru, iar Lucy stătea cu mâinile întinse în față, ca să nu dea cu nasul de fundul dulapului. Mai făcu un pas – apoi alți doi și încă trei –, așteptându-se mereu să atingă lemnul cu vârful degetelor. Dar nu simți nimic.

„Se vede treaba că-i un dulap enorm!” își zise Lucy, continuând să înainteze și să dea la o parte hainele moi, ca să-și facă loc. Pe urmă își dădu seama că-i scârțâie ceva sub picioare. „Mă-ntreb dac-or fi tot biluțe de năf-talină”, își spuse ea, aplecându-se să pipăie. Dar în loc să atingă lemnul tare și lăcuit al dulapului, simți ceva moale, prăfos și din cale-afară de rece. „Asta-i foarte ciudat”, își spuse ea și mai făcu un pas sau doi.

În clipa următoare, își dădu seama că lucrul pe care-l atingeau cu fața și cu mâinile nu mai era blana moale, ci ceva dur, aspru, care înțepa.

— Ce chestie, parc-ar fi niște crengi de copac! exclamă Lucy.

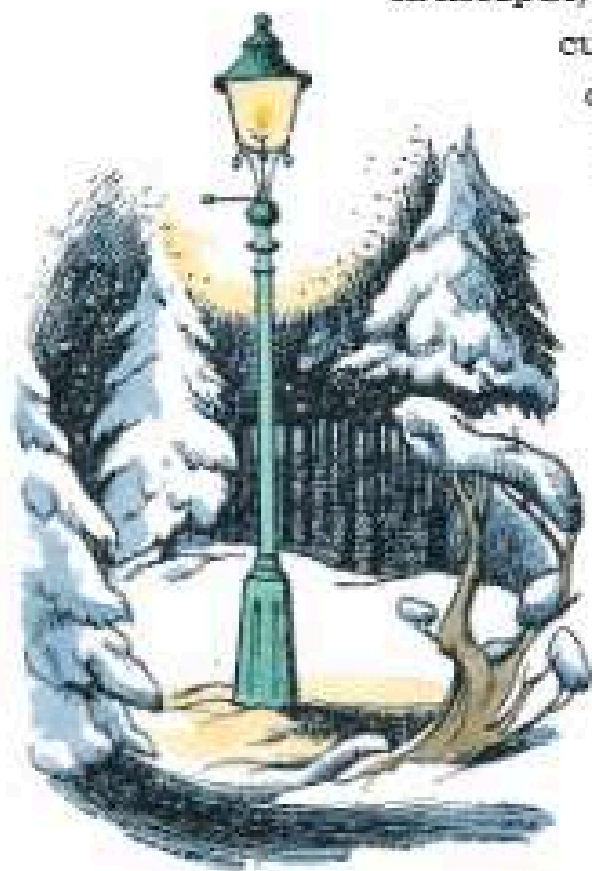
Apoi descoperi că în fața ei se vedea o lumină – dar nu la câțiva centimetri, unde ar fi trebuit să se termine dulapul, ci undeva departe. Ceva rece și moale cădea peste ea. O clipă mai târziu, se trezi stând în inima unei păduri în puterea nopții, cu zăpadă sub picioare și fulgi care cădeau încet.

Lui Lucy i se făcu puțin frică, dar în același timp era foarte curioasă și intrigată. Se uită peste umăr și acolo, între trunchiurile întunecate ale copacilor, văzu în continuare ușa deschisă a dulapului și chiar desluși preț de o clipă camera goală din care pornise în explorare. (Lăsase, bineînțeles, ușa deschisă, fiindcă știa că era o mare prostie să te închizi într-un dulap.) Acolo părea să fie în continuare zi. „Pot oricând să mă-ntorc, dacă se întâmplă ceva neplăcut”, își zise Lucy. O luă mai departe

prin pădure, cu zăpada scârțâindu-i sub picioare, spre cealaltă lumină. Cam după vreo zece minute ajunse la ea și descoperi că venea de la un stâlp cu felinar. Pe când se uita la el, întrebându-se ce căuta un stâlp cu felinar în inima pădurii și vrând să știe ce-ar fi trebuit să facă mai departe, auzi zgomotul unor pași mărunți și grăbiți care se îndreptau spre ea. Imediat după aceea, dintre copaci se ivi un personaj ciudat, care se opri în lumina felinarului.

Era doar un pic mai înalt decât Lucy și deasupra capului ținea o umbrelă acoperită de zăpadă. De la brâu în sus arăta ca un bărbat, dar picioarele erau ca ale unui tap (cu părul de pe ele de un negru lucios) și i se terminau cu niște copite. Avea și coadă, însă Lucy n-o observă de la început, fiindcă personajul și-o trecuse

cu îndemănare peste brațul cu care ținea umbrela, ca să nu și-o târască prin zăpadă. În jurul gâtului avea un fular roșu de lână, iar pielea îi căpătase și ea o nuanță roșiatică. Avea o figură micuță și stranie, dar plăcută, cu o bărbuță ascuțită și părul creț, din care răsăreau două coarne, câte unul de fiecare parte a frunții. Cum ziceam, într-o mână ținea umbrela; în cealaltă ducea câteva pachete învelite în hârtie de împachetat. Dacă te uital la pachete și

la zăpadă, ai fi zis că tocmai își făcuse cumpărăturile de Crăciun. Era un Faun. Iar când dădu cu ochii de Lucy surpriza fu atât de mare, încât scăpă toate pachetele.

— Pe copitele mele! exclamă Faunul.

